

være magtpaaliggende at være upartisk i sine Afgørelser og fordele Sol og Vind lige. Hvorvidt det skulde være muligt gennem Valg fra Rigsdagens Side at tilvejebringe en anden og bedre Repræsentation, skal jeg ikke kunne udtale mig om. Jeg ser ikke, ad hvilken Vej det skulde kunne ske.

Det ærede 7de kongevalgte Medlem omtalte, at det var mindre heldigt, at alle Laanene forfaldt ved Udgangen af 1919, og fandt, at der burde forhandles med Pengeinstitutterne herom, vel altsaa, at der burde forhandles med dem om, hvad der skulde ske ved Udgangen af 1919, hvis det til den Tid maatte vise sig, at Kommunerne ikke er i Stand til at indfri Laanene eller at afløse dem paa en rimelig Maade ved andre Laan. Ja, det er klart, at dette Spørgsmaal har været fremme under Forhandlingerne, og at man først fra Pengeinstitutternes Side og dernæst fra Kommunerne Side stillede det Spørgsmaal: Ja, men hvad skal der ske den 31. December 1919? Det lykkedes ved disse Forhandlinger først at faa Pengeinstitutterne til at se, at det vilde være alt for vanskeligt allerede nu at tage et Skøn over, hvordan de burde være stillede, naar Laaneprosjektet var udløbet, de maatte kunne være tilfredse med den Bestemmelse, at Laanene forfaldt til Udbetaling. Og det lykkedes at vinde Kommunerne for den samme Opfattelse, idet man selvfølgelig fra begge Sider var paa det rene med, at til den Tid maa der finde en venkabelig Overenskomst Sted, paa samme Maade som Laanet er blevet til ved venkabelig Overenskomst. Man har fra begge Sider været paa det rene med, at her stod man ikke overfor hensynsløse Parter. Naar Laanet ydes af en Sammenslutning, ved Sammenskud af en stor Del danske Pengeinstitutter, maa man kunne gøre Regning paa, at den Udvej, der til den Tid maa findes, maa blive af en saadan Beskaffenhed, at Kommunerne kan være tjente med det. Kommunerne har akkviesceret ved denne Opfattelse. Jeg tror, at det ved Forhandlingerne stod dem fuldstændig klart, at dette virkelig er den gunstigste Ordning, der forud kan aftales, at Laanet forfalder, og at man til den Tid maa forhandle sig til Rette om, hvad der da skal ske. Jeg tror at kunne give det ærede kongevalgte Medlem Ret i, at Pengeforholdene muligvis i 1919 vil stille sig temmelig vanskelige, men jeg tror, der vil være den Forskel, at man til den Tid vil kunne overse Forholdene i en ganske anden Grad, end det for Tiden er muligt.

Saa nævnedes det ærede 7de kongevalgte Medlem, at Administrationen af denne Laanekasse efter hans Mening burde lægges over til Hypotekbanken, og denne Tanke sluttede det ærede Medlem for 6te Kreds (Hey) sig jo til. Ja, Tanken har været fremme under Forhandlingerne med Folketinget, i det Udvalg, der den Gang var nedsat, men dette Udvalg fandt sig, saa vidt jeg ved, fuldt tilfreds med Indenrigsministerens Løfte om at henstille til Laanekassens Bestyrelse at forhandle med Hypotekbanken om, paa hvilke Vilkaar denne Institution vil overtage Administrationen. Det forekommer mig, at man ikke ret vel kan foregribe Bestyrelsens Beslutning om, hvorledes Administrationen af denne Laanekasse skal foregaa, og jeg synes, det er mere end sandsynligt, at Laanekassen vil slutte en Overenskomst med Hypotekbankens Direktion herom, hvis Direktionen vil stille sig velvilligt til Raadighed for Laanekassens Bestyrelse. At sætte en positiv Bestemmelse herom ind i Loven vilde jo være at foregribe Udfaldet af disse Forhandlinger; hvis man satte en Lovbestemmelse ind om, at Administrationen skulde foretages af Hypotekbankens Direktion, saa vilde man derigennem paa Forhaand binde Laanekassens Bestyrelse til at træffe en Ordning, selv om denne Ordning ikke kunde træffes paa saadanne Vilkaar, at Laanekassens Bestyrelse kunde være tjent dermed.

Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Oluf Jensen) udtalte, at der i Lovforslagets Bestemmelse i § 4 om, at Kommunerne skal være solidarisk ansvarlige, dog saaledes, at deres Ansvarlighed begrænses til 6 pCt., ligger et Udtryk for en Mistillid til Kommunerne. Dette er, som det ærede Medlem vil forstaa, ikke Tilfældet, i alt Fald ikke fra Ministeriets Side. Men det er muligt, at der dog i Bestemmelsens Tilstedeværelse ligger en Draabe af Mistillid. Jeg vil dog snarere tro, at det beror noget paa Ukendskab hos nogle Pengeinstitutter til den Sikkerhed, som en Kommune frembyder for et Laan som dette. Man kunde jo ikke vel forlange, at samtlige Pengeinstitutter skulde have saa nøje Rede paa, hvilken Tillid man i Virkeligheden er berettiget til at nære til hver enkelt Kommunes Betalingsdygtighed. Ogsaa indenfor Pengeinstitutterne findes der Folk, der har omtrent de samme Anskuelse som dem, det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Hey) gav Udtryk, og til Beroligelse for disse Pengeinstitutter var det nødvendigt at indføre en Bestemmelse